

dideli dalykai. Tad kaip atskleisti? Kaip išlekti žmogum? „Štai klausimas - kaip n. žmogus - bedugnis...“ Manau, jog Justinas Marcinkevičius atrado ir paruošė paprastą, bet genialią formulę: „Temptime u protą, u jaukus, u daugž tarpininkų, u ženę, u žmogų, o dienos. Ir savo sielą. Jei bokim užtikro. Ir prasmei. Ir tikslą. Dalykinies stebuklui su visais ir nekad jo vienam neatsiduokim. Štai kas yra UGNIS.“ Štai kas ypa tikrasis žmogūkumas!

Gražu!

10.

293 žodžiai

2011 03 10

Sofoklis

Žymiausias gaijys tragedas

Paruošė 110 trag. 7 išlikusių

„Antigone“

„Edipas karalius“

„Elektra“

„Edipas Kolone“

Padidino aktyvų sk. - nuo 2 iki 3.

Padidino choro skaičių nuo 12 iki 15 asmenų.
Dramos paruošta mild. vižetais.

Tragedijose ryškis humanizmas.

Kuo remisi Sof. raiydomas „Antigone“?
Moket paparabolot

Laiškas

2011 03 14

„Mokyti, glėžinti u trapus daigeli...“

Justino Marcinkevičiaus drama „Prometejas“ yra nuostabus kūrinys, parakojuantis apie žmogaus pri-
gintį, gyvenimo tikslus, dorybes ir nedorybes. Nori
Marcinkevičius ypa paruošę daugybę neikęs poemų,
poesijų, eilėraščių, žymiajų dramy tūlogių („Maz-
rydas“, „Mindaugas“, „Katedra“), ois delta „Prome-
tejas“ išsūkvia savo tųjų žmogūkumą, roizarduojant
kaip didžiausia siekiavibė pačiam žmogui. Dėl
tūlojo žmogūkumo, kuris suslyginamas su ugnimi,
kyla konfliktas tarp Prometejo ir Dzeuso. Pastarasis,
dienos Dzevas, nukemina žmogų, siekdamus valdžias

ir būtent šie piktai kėlai skandina Prometejo, kuris išskia teisybę a lygybę iš konfliktas skaitojo priverčia sumuštį apie savo brandinamą žmogžukį savo bei sevokti tikrąjį jo oretą.

Kiuruje "Prometejai", vaizduojančia žmogaus trapumąs, pažidžiamumas bei aplinko įtaka į aptyvinisi. Tai puikiai atspindi žodžiai: "... Kaip juo sunka pro taus, baimę, prievertą užmegzti savo stebtis! Kaip lengvai jis lūžta, subraus savo godumo žiedą ir vergikumo pumpurei!" O šios žodžius dar galių iliustruojant veikyjai: materialė, žemdirbys ir pienas. Bame, prieverta, gobūmas paverčia išs žmones Dievo vergais, kurie bijo jo galibės ir žiamumos, o tadžių yra piversti bendri priet Prometejui.

Žmonėi nesuokia tilosių ugnies reikinies. Jie teisiasi: "Aš laiko neturinčio prixiūret", "Aš atiduodu ugnį jam [Dievui]...", "... galima supilti iš džiovinčių drakūjų... tačiau dėl to už jo nuniorti?..." Bet štai Prometejas pasiviežęs nuniorti: "Eina, ugnie, eina į aštu rancią..." o rodyti žmonėms, jog jo končia, prakintant pili uola,

ya būtaias „...i savo laimę, pergale, lekimą“, jog tas, kuris „...savo končių paverčia džiaugsmu, tiekėjimu, žviesta, kūryba, veile“, tel tas yra panatus į žmogų iš dienos.

Mano nuomone, šis y. Marčiukavičiaus kiuris - oly planetos žmonių gyvenimo formule, kuri tūrai užtikrinty laimingu, dore, ramu ir plėtingu gyvenimą. Mažiau baimės, vergovės, gobūmo, daugiau meiles, tyrumo, mokiadumo. Jei tuomet "iteteli" vienam benteti už nūsydrių klaidas.

273.

Neproponeingos darbas

20110318

1. Kokias epochas piskirtinėti šią išrankę?
2. Aptarti kas yra vaizduojama? (apie kaubamą, kai vysta, dėl ko)
3. Aptarti veikėjus. (Kreontas ir Antigone) cituoti
4. Raikas iš erdvė. (kur yra kita,)
5. Kieno puseje yra Sofoklis?